

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **P. Š.**, nar., bytem, zastoupené zákonnou zástupkyní M. Š., nar., bytem, právně zastoupenou Mgr. P. K., advokátkou, advokátní kancelář Prostějov, Šlikova 874/20, Prostějov proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014, č. j. MPSV-UM/8209/14/4S-OLK, sp. zn. SZ/2104/2012/9S-OLK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 9. 2014, č. j. MPSV-UM/8209/14/4S-OLK, sp. zn. SZ/2104/2012/9S-OLK, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení, k rukám právní zástupkyně Mgr. Petry Komárové, advokátky AK Prostějov, Šlikova 874/20, částku 9.060 Kč, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že Úřadem práce ČR – krajské pobočky v Olomouci ze dne 27. 3. 2012, č. j. 4523/2012/PRO bylo rozhodnuto snížit žalobkyni příspěvek na péči z 12.000 Kč na 6.000 Kč měsíčně od 1. 4. 2014.

Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, na základě kterého bylo vydáno rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 8. 2012, sp. zn. SZ/2104/2012/9S-OLK, č. j. MPSV-UM/4314/12/9S-OLK, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 právního řádu rozhodnuto tak, že odvolání se zamítá a výše uvedené rozhodnutí se potvrzuje.

Proti tomuto rozhodnutí byla ze strany žalobkyně podána žaloba, o které bylo rozhodnuto **rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2014, č. j. 41A 65/2013-53, a to tak, že se rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 8. 2012 zrušuje pro vady řízení a věc se žalovanému vrací k dalším řízení.**

Následně bylo vydáno rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí z dne 9. 9. 2014, sp. zn. SZ/2104/2012/9S-OLK, č. j. MPSV-UM/8209/14/4S-OLK, kterým bylo rozhodnuto tak, že podle ust. § 90 odst. 5 právního řádu se odvolání zamítá a výše uvedené rozhodnutí (rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Olomouci ze dne 27. 3. 2012, č. j. 4523/2012-PRO) se potvrzuje.

V mezidobí od právní věci rozhodnutí Krajského soudu v Brně do doby vydání nyní napadeného rozhodnutí MPSV ze dne 9. 9. 2014 nebylo ze strany správního orgánu provedeno žádné šetření a vůči účastníkům řízení učiněn žádný úkon.

Z rozhodnutí Krajského soudu v Brně z 30. 7. 2014, č. j. 41A 65/2013-53 vyplývá, že předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2012 se nedostatečným způsobem vypořádává s posudkem PK MPSV, zejména pokud jde o úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů, a dostatečným způsobem není ani vyjádřeno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami zákonné zástupkyně a s jejím vyjádřením k podkladům rozhodnutí, zvláště za situace, kdy z posudku LPK OSSZ vyplývá, že posuzovaná nezvládá pět základních životních potřeb a PK MPSV čtyři. Krajský soud současně poukázal na ust. § 9 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb. s tím, že pozbytí schopnosti zvládat základní životní potřebu musí být posuzováno v přijatelném standardu, s tím, že z rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2012 není zřejmé, jaké úvahy vedly správní orgán v napadeném rozhodnutí k závěru (a to právě s ohledem na námitky zákonné zástupkyně žalobkyně), že tato je schopna zvládat základní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 písm. a) až j) v přijatelném životní standardu.

Žalobkyně namítá, že rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014 nerespektuje závazný právní názor Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2014, č. j. 41A 65/213-53 ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s., neboť v rozporu s § 68 odst. 3 právního řádu nejsou z napadeného rozhodnutí patrný veškeré podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

V rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Olomouci ze dne 27. 3. 2012 bylo konstatováno, že žalobkyně nezvládá tyto základní životní potřeby: orientace, komunikace, stravování, tělesná hygiena a osobní aktivity. Závěr správního orgánu I. stupně vycházel toliko z listinných materiálů, mimo návštěvu pracovnice MěÚ Prostějov 18. 11. 2011 nebylo provedeno žádné další šetření.

Žalovaný nyní napadené rozhodnutí vydal poté, kdy předchozí rozhodnutí bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2014, č. j. 41A 65/2013-53 zrušeno, a to aniž by vyzval účastníky řízení k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný se opírá opětovně výlučně o posudek PK MPSV. Předložené lékařské zprávy nijak nezohledňuje, nehodnotí je jednotlivě ani ve vzájemných souvislostech, ačkoliv v některých bodech hodnocení žalobkyně v nezvládání základních životních potřeb jsou závěry žalovaného s lékařskými záměry v přímém rozporu, to vše za situace, kdy k samotnému průběhu jednání i posudku PK MPSV byla vznesena řada námitek, které nejenže přes závazný právní názor Krajského soudu v Brně vyjádřený v rozsudku ze dne 30. 7. 2014 žalovaný zcela přehlíží a nijak se s ním nevypořádává, ale naopak dokonce na str. 6 odst. 1 poslední věta žalovaný konstatuje, že **z posudku PK MPSV nevyplývá, že by zákonný zástupce účastníka řízení vznesl při jednání posudkové komise námitky či požadavky na doplnění vyšetření účastníka řízení.**

Napadené rozhodnutí ani tyto námitky neuvádí, není z něho patrné, že tyto vůbec byly vzneseny, ačkoliv námitky byly jednoznačně vyjádřeny a konkretizovány, jednak ve vyjádření zákonné zástupkyně k podkladům rozhodnutí ze dne 3. 7. 2012, doručené téhož dne žalovanému, dále ve stížnosti adresované žalovanému - odboru interního auditu a kontroly ze dne 5. 9. 2012 zaslané žalovanému doporučeně, a nakonec i v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2012. Žalovaný neuvádí, z jakých důvodů námitkám účastníka - zákonné zástupkyně, nevyhověl, proč je považuje za nedůvodné, neodkazuje ani na žádné šetření, lékařské či jiné zprávy, které by tvrzení matky žalobkyně a její popis schopnosti zvládání či nezvládání jednotlivých životních potřeb žalobkyně vyvracely. Žádné informace z odůvodnění nápadného rozhodnutí o tom, jak se žalovaný vypořádává s návrhem a námitkami účastníků a jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí nevyplývají. Dále namítá, že v rozporu se závazným právním názorem krajského soudu žalovaný nijak nepřihlíží k přijatelnému standardu zvládání jednotlivých životních potřeb.

Z napadeného rozhodnutí opětovně není zřejmé, z jakého důvodu LPK OSSZ dochází k závěru o tom, že žalobkyně nezvládá 5 základních životních potřeb, oproti tomu PK MPSV 4 z nich, ačkoliv z napadeného rozhodnutí by mělo být patrné, z jakých důvodů jsou závěry odvolacího správního orgánu jiné, v čem se ty to závěry rozcházejí, kdy zásadně nestačí konstatování uvedené v napadeném rozhodnutí na str. 4 odst. 2, kde se toliko uvádí, že se ministerstvo samozřejmě zabývalo rozdílnou identifikací základních životních potřeb, které byly uznány jako nezvládané, s tím, že dospělo k závěru, že účastník není schopen samostatně vykonávat 4 ze základních životních potřeb, které následně vyjmenovává. Toto je veškeré zdůvodnění k otázce rozdílnosti hodnocení před správním orgánem I. stupně a správním orgánem odvolacím.

Ke konkrétním základním potřebám, u nichž žalovaný uzavřel, že s ohledem na prokázaný zdravotní stav účastníka je nelze považovat za nezvládané, uvádí žalobkyně následující:

1. Mobilita: Ze zprávy MUDr. H. - FN Olomouc ze dne 3. 5. 2011 mj. vyplývá, že žalobkyně má problémy s rovnováhou, nevýkonná, výrazně abnormní držení těla a chybné vzorce, chůze nekvalitní, divergence nožek s planoalgezií, nutná asistence při sociální chůzi, na nerovném terénu pády, nezvládá poskoky, jemná motorika neobratná, nepřesné cílení. Ze zprávy o vyšetření MěÚ Prostějov ze dne 18. 11. 2012 vyplývá mj., že žalobkyně nezvládá nerovnosti terénu, často padá, při

chůzi do schodů nestřídá nohy, matka ji denně vozí do školy a ze školy, cestu do školy autobusem nezvládne.

Z uvedeného je zřejmé, že životní potřeba mobility neodpovídá u žalobkyně přijatelnému standardu, kdy je dána příčinná souvislost mezi jejím dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem z neurologického hlediska a nezvládáním základní životní potřeby mobility. Přes výše uvedené žalovaný konstatuje, že žalobkyně je schopna chůze i po nerovném povrchu, po schodech, je schopna používat dopravní prostředky včetně bariérových, ačkoliv takové konstatování je v přímém rozporu s lékařskými zprávami. Pro úplnost žalobkyně předkládá zprávu MUDr. H. ze dne 14. 4. 2014, kde se konstatuje, že není schopna v životě někam dojít, něco najít, nebo jet sama hromadným dopravním prostředkem. Z hodnocení žáka ze dne 27. 10. 2014 pak vyplývá, že při vycházce musí být většinou držena za ruku, aby opakovaně nepadala, protože zakopává. *Ke všem nyní překládaným listinám podotkla, že nepříznivý zdravotní stav žalobkyně je setrvalý a neměnný.*

2. Orientace: Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že žalobkyně je orientována místem, časem i osobou. Tento závěr je v opětovném rozporu s předloženými lékařskými zprávami, z nichž se např. ze zprávy psychoterapie klinického psychologa Mgr. K. podává, že orientace časem i prostorem je problematická. V záznamu sociální šetření MěÚ Prostějov ze dne 18. 11. 2011 se uzavírá, že žalobkyně není dobře orientována časem, nepozná hodiny, peníze, má potíže s krátkodobou pamětí. V prvotním posouzení zdravotního stavu MUDr. L. ze dne 22. 2. 2012 se uzavírá, že vzhledem k poruše řeči, fobické poruše, anxiety a mentálnímu deficitu nezvládne žalobkyně životní potřebu orientace. Ze zprávy psychologického vyšetření ze dne 29. 9. 2014 pak rovněž vyplývá, že žalobkyně neumí čas, má narušenou orientaci časem i prostorem, nikam by netrefila, má velmi slabý sociální úsudek. Z jakého důvodu pak PK MPSV dospěla k jinému závěru, a o co opírá své závěry žalovaný, mimo posudek PK MPSV, který je v rozporu s lékařskými zprávami, není z napadeného rozhodnutí zřejmé.

Z výše uvedeného lze uzavřít, že na základě dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně nezvládá základní životní potřebu orientace, ať už prostorem, časem či osobou, nebo v základních potřebách jednoduchých finančních otázek, např. placení nákupu apod.

3. Komunikace: Žalovaný uzavírá, že žalobkyně je schopna dorozumět se mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou. Tento závěr je opětovně v rozporu s posouzením zdravotního stavu MUDr. L. ze dne 22. 2. 2012, kde konstatuje, že vzhledem k poruše řeči, fobické poruše, anxiety a mentálnímu deficitu nezvládne žalobkyně životní potřebu komunikace. Z hodnocení žáka vyplývá, že žalobkyni je špatně rozumět, má také strach mluvit. Pokud jde o psaný projev, do spisu MPSV jako přílohu stížnosti týkající se jednání posudkové komise přikládala matka žalobkyně kopii žákovské knížky, ze které je zřejmé, že písemná komunikace žalobkyně je nečitelná, ve slovech chybí písmena i celé slabiky, správně nenapíše ani své jméno a příjmení. Psaný projev u PK MPSV nijak zjišťován nebyl.

Z napadeného rozhodnutí opětovně není zřejmé, na základě jakých podkladů odvolací orgán dospěl k jinému závěru o zvládání této základní životní potřeby oproti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Olomouci ze dne 27. 3. 2012.

4. Stravování: V napadeném rozhodnutí se konstatuje, že horní končetiny jsou bez paréz, účastník je schopen vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat. Tento závěr činí žalovaný bez toho, aniž by jakkoliv odůvodnil jeho odlišnost od posouzení zdravotního stavu MUDr. L. ze dne 22. 2. 2012, kde tato uzavřela, že vzhledem k poruše koordinace a jemné motoriky na horních končetinách nezvládne žalobkyně životní potřebu stravování. Ze šetření MěÚ Prostějov ze dne 18. 11. 2014 rovněž vyplývá, že manipulace přiborem žalobkyně nezvládne kvůli špatné koordinaci pohybu oběma rukama, jídlo jí musí matka naporcovat, i ve škole jí jídlo naporcované, sama si jídlo na talíři nepřinese. Z hodnocení žáka vyplývá, že žalobkyně má často třes v rukou, někdy jí něco z ruky vypadne, problémy má při krájení masa a nošení nápojů. Ve zprávě MUDr. H. ze dne 17. 4. 2012 a 14. 4. 2014 se pak konstatuje neobratnost s tím, že žalobkyně není schopna si přinést nebo nachystat jídlo a pití.

Lze uzavřít, že dle výše uvedeného žalovaný v napadeném rozhodnutí nejenže nezohlednil námitky účastníků a jejich vyjádření (matky žalobkyně), ale ani obsah zprávy z místního šetření, kdy z těchto nelze dovodit, že by žalobkyně **v přijatelném standardu** zvládla stravování jako základní životní potřebu samostatně s ohledem na svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav.

Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla, aby soud k důkazu vyžádal a následně provedl znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví neurologie, psychologie, týkající se zvládání základních potřeb ze strany žalobkyně a to mobility, komunikace, orientace a stravování.

Pro úplné a přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí je nezbytné, aby vycházelo z posouzení, v němž bude hodnocena příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu, a to natolik srozumitelně, úplně a přesvědčivě, aby nevznikly pochybnosti o tom, proč byly výše uvedené skutečnosti takto hodnoceny. Nevypovídá-li se však PK MPSV a následně ani rozhodující správní orgán z výše uvedených důvodů s takovými požadavky dostatečným způsobem nebo dokonce vůbec, není možno hovořit ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného o úplném a přesvědčivém rozhodnutí, a není tedy ani dostatečným způsobem odůvodněno vydání rozhodnutí, v jehož důsledku bylo rozhodnuto o snížení příspěvku na péči z 12.000 Kč na 6.000 Kč měsíčně od 1. 4. 2012.

Neúplné a nepřesvědčivé posouzení je nutno označit za vadu řízení, která měla za následek nesprávné posouzení stupně závislosti v návaznosti na znění zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění a přílohy č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2012. Žalobkyně namítá, že s ohledem na shora uvedené nesplňovala podmínky pro snížení příspěvku na péči s tím, že její závislost na péči jiné osoby je nepochybně vyšší než ve II. stupni (středně těžká závislost), kdy u ní lze shledat řadu dalších základních životních

potřeb, které není schopna v přijatelném standardu zvládnout v příčinné souvislosti s poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu.

Z uvedených skutečností vyplývá, že rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím nezákonným, neboť bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu bez přihlédnutí k námitkám účastníků a jejich vyjádření a podkladům ve spise založeným, napadené rozhodnutí je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné a výrok rozhodnutí není založen na úplném a přesvědčivém odůvodnění.

Žalobkyně proto navrhovala, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 9. 2014 zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení a rozhodnutí.

Žalobkyně také žádala, aby v rozsudku soud zavázal žalovaného nahradit jí náklady řízení v souvislosti s právním zastoupením.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že z jeho rozhodnutí je jednoznačně patrné, z jakých podkladů při svém rozhodnutí vycházel, a to v souladu se zákonem o sociálních službách: z posudku PK MPSV, a sociálního šetření. Tyto dva podklady žalovaný v rozhodnutí označuje, podrobně na ně odkazuje a vychází z nich při svých úvahách, proč je ta která neuznaná životní potřeba považována za zvládanou (viz str. 3, 4, 5) a konkrétně i to, z jakých skutečností k těmto konkrétním úvahám dospěl. Vypořádala tak veškeré námitky uvedené v odvolání ve směru zvládání jednotlivých základních životních potřeb. Žalovaný podotýká, že ve vyjádření se k podkladům zákonný zástupce žalobkyně brojí výhradně proti postupům PK MPSV při jednání, jehož byla spolu se žalobkyní přítomna. Ani toto vyjádření (kdy zákonný zástupce požadoval, aby toto vyjádření bylo podmínkou k přezkumnému řízení, ačkoliv nebylo v tu chvíli vydáno žádné rozhodnutí, které by mohlo být předmětem přezkumu) žalovaný ve svém rozhodnutí nepominul, když souhrnně uvedl, že nemá odborné kompetence k tomu, aby hodnotil konkrétní aplikace posudkových kritérií a postup PK MPSV (potažmo průběh konkrétního jednání komise a přístup konkrétní členů PK MPSV). Ostatně, z rozsudku Krajského soudu v Brně nevyplývá, že by posudek PK MPSV trpěl vadami, pro které by z něho žalovaný nemohl vycházet, naopak z něho vyplývá, že na základě posudku PK MPSV žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Další námitky žalobkyně vyjadřují nesouhlas se skutečností, že žalovaný vycházel opětovně výlučně z posudku PK MPSV, aniž by zohledňoval předložené lékařské zprávy, hodnotil je jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, když některé hodnocení základních životních potřeb je v přímém rozporu s lékařskými nálezy, a zcela přehlíží řadu námitek vznesených k průběhu jednání i posudku atd.

Žalovaný je názoru, že v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně zdůraznil, že posouzení stupně závislosti je věcí odborně medicínskou, samotný nemá potřebné odborné znalosti, proto se vždy obrací k orgánu, kterému tyto znalosti svědčí, aby se o těchto otázkách vyslovil - takovým orgánem je PK MPSV. PK MPSV hodnotí zdravotní stav na základě lékařských nálezů, vlastního vyšetření, sociálního šetření atd., ve vztahu ke schopnosti posuzované osoby zvládat základní životní potřeby. Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základních životních potřeb, a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základních životních potřeb. Přitom se

přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.

Je tak zcela mylná představa, že by žalovaný jako odvolací orgán měl hodnotit jednotlivé lékařské nálezy, a to ať jednotlivě či ve vzájemných souvislostech, jednotlivě na ně odkazovat ve svém rozhodnutí a opírat o ně své úvahy. Stejně tak není úkolem žalovaného hodnotit, popisovat či jiným způsobem zasahovat do jednání PK MPSV a vypořádávat námitky vztahující se výhradně právě k tomuto jednání, či návrhy vznesené v PK MPSV k jejím postupům a způsobu hodnocení zdravotního stavu, vyšetření zdravotního stavu či chování jednotlivých členů PK MPSV.

Podkladem pro rozhodnutí žalovaného je posudek PK MPSV, který žalovaný hodnotí jako každý jiný důkaz, je však zpravidla důkazem stěžejním. Přezkumná činnost žalovaného se musí omezit na přezkum náležitostí posudku, zejména jeho úplnosti a přesvědčivosti. Úplnost přitom spočívá v tom, že se PK MPSV vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, požadavek přesvědčivosti splňuje posudek obsahující zdůvodnění posudkových závěrů. Dle názoru žalovaného předmětný posudek PK MPSV tyto atributy splňoval (což nerozporoval ani Krajský soud v Brně ve svém rozsudku). Tuto svou úvahu a vyhodnocení posudku žalovaný uvedl na str. 3 rozhodnutí a rozvedl na str. 4 - 5 a 6.

Žalobkyně dále namítá, že z rozhodnutí není opětovně zřejmé, z jakých důvodů došlo k rozdílnému rozložení zvládaných a nezvládaných základních životních potřeb mezi posudky OSSZ a PK MPSV. Žalovaný je názoru, že podrobně popsal, z jakého důvodu by měla být žalobkyně schopna samostatně zvládnout neuznané základní životní potřeby, a to přesto, že byly případně i OSSZ uznány jako nezvládané (str. 4 - 5), např. z důvodu, že OSSZ při posouzení použila nesprávná posudková kritéria. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že základní životní potřeby pouze vyjmenovává (vyjmenovává základní životní potřeby uznané jako nezvládané, a to z prostého důvodu - že byly jako nezvládané uznané, neboť žalobkyně nezvládá některou z aktivit této základní životní potřeby a bylo tak vyhověno námitce žalobkyně uvedené v odvolání).

K jednotlivým žalobním námitkám k základním životním potřebám:

Žalovaný uvedl, že upozorňuje na to, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplně poruchy, nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potencionálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby, nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu, aniž by se zjišťovalo, zda je osoba má či nemá k dispozici, podstatné je, zda je schopen facilitující prostředky samostatně používat a základní životní potřebu svede i alternativním způsobem. Nutno konstatovat i tu skutečnost, že porucha funkce (orgánu nebo systému) a porucha funkčních schopností nejsou totožné pojmy. Přijatelným standardem se pak rozumí zvládání příslušné základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je obvyklý a akceptovatelný, a který umožňuje, aby potřeba byla naplněna bez každodenní intervence jiné osoby.

Mobilita – žalobkyně je schopna chůze samostatně a bez opory, není dokumentována těžká porucha funkcí ani ztráta funkce dolních končetin z důvodů postižení pohybové aparátu (končetin, pánve a páteře). Za potřeby dohledu a pomoci nelze považovat doprovod z důvodu zvýšení bezpečnosti pro běžné riziko pádu, nebo ke zvýšení bezpečnosti dítěte v hromadné dopravě a silničním provozu. Schopnost chůze se hodnotí v obvyklém prostředí, např. po nerovném povrchu po chodníku s dlažebními kostkami nebo spravované komunikaci v rámci obce. Problémy s rovnováhou lze řešit použitím opěrných pomůcek při chůzi po schodech a oporou o zábradlí. Z tohoto důvodu je žalovaný přesvědčen, že posouzení zvládání této základní životní potřeby bylo vyhodnoceno v souladu s právními předpisy (vyhl. č. 505/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Orientace - k neschopnosti orientace vede oboustranná praktická, nebo úplná hluchota, praktická nebo úplná slepota, hluchoslepota, pokud ani při použití pomůcek nelze zvládat aktivity v rámci základní životní potřeby orientace a dále nedostatek duševních kompetencí, spočívajících ve střední těžké, těžké a hluboké mentální retardaci či středně těžké a těžké demenci, nebo jiném těžkém psychickém postižení. U žalobkyně žádné z těchto funkčních postižení zjištěno a prokázáno nebylo (trpí lehkou mentální retardací). Samotná občasná ztráta orientace v čase či místě neznamena neschopnost zvládat tuto základní životní potřebu, schopnost zvládat se posuzuje v rámci bytu, v rámci bydliště a blízkém okolí, tedy v přirozeném sociálním prostředí, v obvyklých situacích, nikoliv v prostředí cizím, jde o uvědomění si vlastní identity v prostředí a čase. Žalovaný je proto přesvědčen, že posouzení zvládání této základní životní potřeby bylo vyhodnoceno v souladu s právními předpisy.

Komunikace - k neschopnosti komunikace může vést praktická a úplná nevidomost obou očí (není možno produkovat psanou zprávu), praktická a úplná hluchota (není možno dorozumět se mluvenou řečí), těžké formy hluchoslepoty, středně těžká psychická postižení, obrny obou vratných nervů, tracheostomie, kanilonosičství, apod., a to i přes použití pomůcek. U žalované však žádné z těchto funkčních postižení zjištěno a prokázáno nebylo. Žalovaný je proto přesvědčen, že posouzení zvládání této základní životní potřeby bylo vyhodnoceno v souladu s právními předpisy.

Stravování - neschopnost zvládat stravování může vést anatomická nebo funkční ztráta obou horních končetin, nebo anatomická ztráta podstatných částí obou horních končetin s nemožností využít protézu k uchopení věci, při ztrátě úchopové schopnosti obou rukou, při praktické a úplně nevidomosti, při těžkých duševních poruchách. Naservírování stravy, přemístění je možno realizovat nejen přenášením, ale i posouváním nebo za pomoci servírovacího stolku. Za nezvládnutí nelze považovat menší obratnost. Za přijatelný standard se považuje i porcování a konzumování jídla lžící (nikoliv požívání jídla např. pomocí rukou). Žalovaný je vzhledem k uvedeným skutečnostem přesvědčen, že posouzení zvládání této základní životní potřeby bylo vyhodnoceno v souladu s právními předpisy.

Žalovaný uzavírá k této části žaloby, že ve svém rozhodnutí ke každé ze zmíněných základních životních potřeb uvedl příslušné fyzické, smyslové či mentální kompetence účastníka řízení, vztáhl je k jednotlivým aktivitám v rámci základních životních potřeb a zmínil i skutečnosti zjištěné v rámci sociálního šetření, k té které základní životní potřebě, označil rovněž tíži poruchy funkčních schopností potřebných pro zvládání konkrétní základní životní potřeby. Nutno podotknout, že určitá diagnóza sama o sobě neznamena nezvládání

základních životních potřeb, vždy musí jít o těžkou nebo úplnou poruchu funkčních schopností.

K návrhu žalobkyně na vypracování znaleckého posudku žalovaný navrhoval v případě, že k tomuto kroku soud přistoupí, aby byl vyžádán znalecký posudek z oboru posudkového lékařství.

Žalobkyně dále uvádí, že považuje posudek PK MPSV za neúplný a nepřesvědčivý. K takovému závěru ovšem žalovaný nedospěl. Taková výtka nebyla žalovanému sdělena ani Krajským soudem v Brně v rozsudku č. j. 41A 65/2013, z tohoto důvodu také žalovaný nežádal o nové posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Za vadu řízení v tomto rozsudku bylo uvedeno pouze nedostatečné odůvodnění rozhodnutí tehdy napadeného žalobou.

Žalovaný podotýká, že nezvládání všech posuzovaných základních životních potřeb (stupeň závislosti IV.) je obvykle prokázáno u osob, které vyžadují plnou péči po dobu 24 hodin denně, poskytovanou i prostřednictvím odborníků, většinou ve specializovaných zařízeních. Žalobkyně takovou osobou není, v sociálním prostředí se běžně pohybuje, plní povinnou školní docházku atd.

Žalovaný je názoru, že postupoval v odvolacím správním řízení v souladu s příslušnými právními předpisy, příslušná ustanovení v rozhodnutí uvedl, postup odpovídal okolnostem daného případu a bylo rozhodováno stejně jako u skutkově shodných nebo podobných případů. Vycházel ze zákonem stanovených podmínek, které řádně vyhodnotil, správnost rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek žalobkyně, s těmito námitkami se v rozhodnutí vypořádal, uvedl důvody pro své rozhodnutí, podklady ze kterých vycházel, včetně svých úvah o věci, závěry rozhodnutí mají oporu ve spisové dokumentaci a nejsou s nimi v rozporu. Žalobou napadené rozhodnutí plně respektovalo právní názor Krajského soudu v Brně vyjádřený v jeho rozsudku 41A 65/2013.

Žalovaný je na základě výše uvedených skutečností přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech, že rozhodl v souladu se zákony a věcně správně, proto navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Krajský soud v Brně konstatuje, že o dané věci bylo již jednou rozhodováno Krajským soudem v Brně, když tehdy soud přezkoumával rozhodnutí vydané žalovaným dne 16. 8. 2012, sp. zn. SZ/2104/2012/9S-OLK, č. j. MPSV-UM/4314/12/9S-OLK, kdy soud rozhodl tak, že toto rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení, přičemž pokud jde o tehdy přezkoumávané rozhodnutí, jednalo se o rozhodnutí, kdy bylo přezkoumáváno odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Olomouci ze dne 27. 3. 2012, kterým bylo rozhodnuto snížit žalobkyni příspěvek na péči z 12.000 Kč na 6.000 Kč měsíčně od dubna roku 2012, kdy žalovaný rozhodl tak, že odvolání se zamítá a rozhodnutí Úřadu práce se potvrzuje.

Proti rozhodnutí žalovaného byla tehdy podána žaloba. Bylo zjištěno, že základním důkazem, ze kterého žalovaný vycházel, byl posudek PK MPSV ČR ze dne 20. 6. 2012.

Tehdy se jednalo také o to, že z tohoto posudku vyplynulo, že žalobkyně je schopna zvládat úkony, a to mobilitu, stravování, orientaci, komunikaci, tedy 4 základní životní potřeby, s čímž žalobkyně ani tehdy nesouhlasila.

Krajský soud v Brně pak v odůvodnění svého zrušovacího rozsudku uvedl, že pokud jde o odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2012, je z něho patrné, že ministerstvo při vydání rozhodnutí vycházel z posudku PK MPSV ČR ze dne 20. 6. 2012, když krajský soud uvedl, že se ztotožňuje s námitkou zákonné zástupkyně žalobkyně v tom smyslu, že pokud jde o rozhodnutí žalovaného z 16. 8. 2012, nenaplněje toto rozhodnutí podmínky ust. § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud uvedl, že se ztotožňuje s názorem žalovaného v tom, že v řízení o nároku na příspěvek na péči je tento vázán závěrem posudku PK MPSV. Je však na žalovaném, aby posoudil vypovídací hodnotu posudku, neboť je to žalovaný, kdo v odvolacím řízení o nároku na příspěvek na péči rozhoduje.

Pokud jde o rozhodnutí žalovaného z 16. 8. 2012, žalovaný se sice s posudkem vypořádal, ale dle názoru soudu nedostatečným způsobem, zejména pokud jde o úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů a dostatečným způsobem není ani vyjádřeno, jak se správní orgán s návrhy a námitkami zákonné zástupkyně žalobkyně a s jejím vyjádřením k podkladům rozhodnutí vypořádal, zvláště za situace, kdy z posudku LPK OSSZ vyplývá, že posuzovaná nezvládá 5 základních životních potřeb a PK MPSV uvedla 4.

V závěru odůvodnění rozsudku soud uvedl, že proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného vydané dne 16. 8. 2012, věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, když dle § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vázán právním názorem soudu v tom směru, že při vydání nového rozhodnutí v odůvodnění rozhodnutí musí být patrné úvahy žalovaného, kterými se řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a při výkladu právních předpisů i informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný pak vydal dne 9. 9. 2014 pod č. j. MPSV-UM/8209/14/4S-OLK nové rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání zamítá a výše uvedené rozhodnutí (rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Olomouci ze dne 27. 3. 2012, č. j. 4523/2012/PRO), se potvrzuje.

Z rozhodnutí vyplynulo, že základním důkazem pro vydání nového rozhodnutí ministerstva byl opětovně posudek PK MPSV ze dne 20. 6. 2012, který byl i podkladem pro vydání předchozího rozhodnutí.

S posudkem PK MPSV ČR, který byl tedy vzat za poklad vydaného rozhodnutí, se žalovaný vypořádal na str. 3 a podrobněji pak k jednotlivým úkonům, které nebyly uznány, a to mobilita, orientace, stravování a komunikace na str. 4 a 5 a vypořádal se pak také s tím,

proč nebyl PK MPSV uznán výkon fyziologické potřeby, který ve svém rozhodnutí uznal prvostupňový správní orgán, a to Úřad práce ČR - krajská pobočka v Olomouci.

Pokud jde o vyjádření se k posudku PK MPSV a jeho zhodnocení, stejné skutečnosti jako v rozhodnutí uváděl žalovaný i ve vyjádření k žalobě, které soud citoval, a proto je soud již znovu citovat nebude.

Krajský soud v Brně poté, kdy žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014, ve věci nařídil jednání dne 4. 5. 2016. K tomuto jednání se dostavila zákonná zástupkyně žalobkyně, její matka, ta se k věci vyjádřila následovně:

Uvedla, že dcera navštěvuje Základní speciální školu v Olomouci. Do školy jí vozí zákonná zástupkyně autem a ze školy ji také odváží. K úkonům mobilita uvedla, že do auta dcera přijde, z auta také vystoupí a jde do školy. Po rovném terénu nemá dcera s chůzí problém, když její chůze je jiná, než u běžných lidí, žádné opěrné pomůcky nepoužívá. Má však problém po nerovném terénu, takže zakopává a na nerovném terénu při chůzi vždy potřebuje oporu druhé osoby, protože jinak by upadla. Nezvládla by např. nerovnosti na chodníku, kde je třeba někdy vystoupit na dlažbu, obecně nezvládá žádnou nerovnost. Ve škole to již ví, takže když jdou na vycházku po nějakém nerovném terénu, musí jí být vždy poskytnuta opora. Chůzi po schodech a ze schodů zvládá, když se přidržuje zábradlí. Rozhodně by dcera nemohla do školy dojíždět městskou hromadnou dopravou nebo autobusem zvláště, když nosí na zádech batoh, nemá totiž dobrou koordinaci pohybu. Dále pak uvedla, že žalobkyně se velmi stěží může pohybovat sama i v nejbližším okolí jejího bydliště a to také proto, že má panický strach z koček a psů, které se běžně po vesnici, kde žije, pohybují. Také její samostatný pohyb, bez doprovodu jiné osoby, by byl velmi složitý v zimě, kdy bývá náledí, to by určitě nezvládla. Věc tedy zákonná zástupkyně zhodnotila tak, že pomalou chůzí po rovném terénu dcera zvládá, velký problém je však jakákoliv nerovnost. Na nerovném terénu totiž žalobkyně zakopává, a pokud by jí někdo nepřidržel, snadno by upadla, což se již několikrát stalo. Pokud jde o návštěvu školy, žalobkyně navštěvuje školu pro postižené děti, takže ve třídě je vícero dětí postižených fyzicky, mentálně nebo s kombinovaným postižením. Na zdravotní problémy žalobkyně je škole upozorněna a respektuje je. V normálním kolektivu běžné třídy by žalobkyně nestačila.

K základní životní potřebě stravování pak zákonná zástupkyně uvedla, že jídlo si žalobkyně z ledničky vyndá, jogurt si např. otevře sama a sama ho sní. Pokud však jde o jídlo vařené, např. horkou polévku, tu by na stůl rozhodně nepřenesla, jednak se toho bojí a jednak má problémy s motorikou. Pokud jde o maso, sama si ho nedokáže nakrájet, doma jí ho krájí příbuzní, ve škole buďto kuchařky, nebo dozor v jídelně. Problém s jídlem je také proto, že má značný třes rukou.

Pokud jde o orientaci, zákonná zástupkyně žalobkyně uvedla, že nemá orientaci časovou. Vůbec nepozná hodiny, nedokáže si vůbec uvědomit určitý časový úsek, např. kdyby jí řekla, že odejdou z domu za půl hodiny, nedokázala by poznat, kdy to je. Pokud jde o orientaci místem, orientuje se v domě a na zahradě, kde žijí, už se však nedokáže zorientovat ve vesnici, ve které žije. Sama by po vesnici vůbec nešla, pořád jí dělá problém pravá a levá strana, takže kdyby jí zástupkyně řekla, aby zabočila doprava, není si jistá, zda by nezabočila opačným směrem.

Pokud jde o osoby blízké, ty pozná, pozná i lékaře, ke kterým pravidelně dochází, ale pokud by šlo o osobu, kterou viděla jen krátce, stěží by si ji zapamatovala.

Pokud jde o komunikaci, zákonná zástupkyně uvedla, že žalobkyně hovoří dost potichu, většinou jednoslovně, řeč je setřelá, také zákonná zástupkyně se jí musí někdy několikrát zeptat, aby jí rozuměla. Má také nadměrné slinění, takže pokud se jí v ústech nahromadí větší množství slin, není jí rozumět vůbec. Pokud jde o komunikaci prostřednictvím mobilního telefonu, ten nemá, neboť ho neumí vůbec používat. Pokud jde o komunikaci prostřednictvím počítače, má svou mailovou adresu, sama však nedokáže vůbec vytvořit text, který by někomu odeslala. Na klávesnici by asi text napsala, ovšem velmi krátký.

Pokud jde o písmo, vynechává písmena, písmo je dosti nesrozumitelné, těžko by po ní někdo něco četl.

K sociálnímu šetření, které proběhlo, zákonná zástupkyně uvedla, že toto probíhalo tak, že do domácnosti žalobkyně se dostavil sociální pracovník a vyptával se jak dcery, tak zákonné zástupkyně na zvládání jednotlivých úkonů a z odpovědí pak učinil zápis. Nebylo to však tak, že by přímo chtěl vědět, jak jednotlivé úkony fyzicky žalobkyně zvládá, tedy že by žalobkyně měla před sociálním pracovníkem jednotlivé úkony předvést.

Z rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014 vyplývá, že tento vzal jako podklad svého rozhodnutí posudek PK MPSV ČR, pracoviště v Brně ze dne 20. 6. 2012.

Soud z tohoto posudku zjistil, že posudková komise jednala ve správném složení, když předsedkyní posudkové komise byla posudková lékařka a další lékařkou přítomnou u jednání byla lékařka pracující v oboru neurologie. Posudková komise v posudku uvedla, z jaké zdravotnické dokumentace při posuzování zdravotního stavu žalobkyně vycházela, uvedla, že kromě odborných lékařských nálezů měla k dispozici i provedené sociální šetření a rovněž zprávu ze školy, kterou žalobkyně navštěvuje, kromě toho měla k dispozici celý posudkový spis.

Soud na tomto místě uvádí, že z posudku PK MPSV ČR ze dne 20. 6. 2012 vyplynulo, že žalobkyně zvládá, pokud jde o základní životní potřeby, mobilitu, orientaci, komunikaci, stravování, s čímž žalobkyně nesouhlasila.

Pokud jde o tyto jednotlivé úkony, jsou popsány v příloze č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb., vyhlášky, kterou se provádí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

Pokud jde o jednotlivé životní potřeby, ty jsou ve vyhlášce popsány takto:

- a) mobilita: *za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat stávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pochybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami v dosahu alespoň 200m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových*

- b) orientace: za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a v situacích a přiměřeně v nich reagovat
- c) komunikace: za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky
- d) stravování: za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu, se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a např. napít, dodržovat stanovený dietní režim.

Podle § 9 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, pro uznání závislosti k příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti **zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu**. Funkční schopnost se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Posouzení věci Krajským soudem.

Žaloba je důvodná.

Pokud jde o posudek PK MPSV ČR z 20. 6. 2012, tento posudek soud zatím nepokládá za posudek přesvědčivý. V uvedeném posudku PK MPSV je uvedeno, že s posudkovým závěrem lékaře LPS OSSZ se PK MPSV shoduje v počtu uznaných základních potřeb i v přiznání II. stupně závislosti, i když rozložení životních potřeb je mírně pozměněno v důsledku objektivizace zdravotního stavu a jemu přiměřené aplikace posudkových kritérií.

Toto stanovisko uvedené v posudku PK MPSV pravdivé není, neboť z posouzení zdravotního stavu při posuzování stupně závislosti žalobkyně pro účely příspěvku na péči posudková lékařka OSSZ Prostějov MUDr. J. L. uvedla, že posuzovaná potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při následujících životních potřebách: *orientace, komunikace, tělesná hygiena, stravování a osobní aktivity*.

Soud uvádí, že se nejedná o stejný počet nezvládání základních životních potřeb, neboť posudková lékařka OSSZ Prostějov uvedla, že posuzovaná nezvládá 5 základních životních potřeb, posudková komise PK MPSV uvedla 4 základní životní potřeby, pravdou je pouze to, že se neshodují v jejich počtu ani v jejich rozložení a v posudkovém závěru se pak shodují.

Zásadním však pro zhodnocení posudku PK MPSV ČR je skutečnost, že dle názoru soudu posudkové zhodnocení neuznávaných úkonů není v souladu s lékařskými zprávami, sociálním šetřením, ani se zprávou školy.

Další důkaz než posudek PK MSPV ČR z 20.6.2012 před vydáním nového rozhodnutí proveden nebyl.

V odůvodnění rozhodnutí na str. 3 žalovaný uvedl, že žalobkyně pobírala příspěvek na péči ve výši 12.000,-Kč měsíčně. Z důvodu konce platnosti posudku realizoval MěÚ Prostějov sociální šetření a požádal, v souladu s ust. § 25 odst. 2 zákona o sociálních službách OSSZ o posouzení stupně závislosti žalobkyně (s platností posouzení k 1. 1. 2012). Z posouzení stupně závislosti OSSZ dne 22. 2. 2012 vyplynulo, že žalobkyně je považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost). Následně Úřad práce (na který ode dne 1. 1. 2012 přešly kompetence) zahájil správní řízení písemností ze dne 15. 3. 2012 ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči. Úřad práce dne 27. 3. 2012 vyhotovil rozhodnutí (č. j. 4523/2012/PRO), kterým bylo rozhodnuto snížit žalobkyni příspěvek na péči z 12.000 Kč na 6.000 Kč měsíčně ode dne 1. 4. 2012. Proti tomuto rozhodnutí v zákonné lhůtě žalobkyně podala odvolání.

V rámci odvolacího řízení žalovaný požádal v souladu s ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách, o posouzení stupně závislosti žalobkyně PK MPSV, detašované pracoviště v Brně.

Posouzení stupně závislosti bylo provedeno za přítomnosti žalobkyně a její zákonné zástupkyně. Žalobkyně byla osobně vyšetřena členy PK MPSV. Z posouzení stupně závislosti vyplynulo, že žalobkyně je považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (střední závislosti), vzhledem ke svému zdravotnímu stavu není schopna zvládat 4 ze základních životních potřeb:

1. oblékání a obouvání,
2. tělesná hygiena,
3. péče o zdraví
4. osobní aktivity.

Platnost posudku PK MPSV byla stanovena ode dne 1. 1. 2012 do dne 31. 12. 2015.

Posouzení věci Krajským soudem.

Žaloba je důvodná.

Krajský soud v Brně uvádí, že je pravdou, že ve zrušujícím rozsudku (věc vedena pod sp. zn. 41A 65/2013) zavázal žalovaného právním názorem, který byl povinen respektovat,

z něhož vyplynulo, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného musí odpovídat ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Je sice pravdou, že žalovaný v tomto směru respektoval závazný právní názor soudu, neboť se mnohem podrobněji ve svém nově vydaném rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu, vypořádal s jednotlivými námitkami žalobkyně k tomuto posudku, který byl podkladem pro vydání předchozího i nyníjšího rozhodnutí žalovaného a podrobněji své rozhodnutí odůvodnil.

Soud zde však uvádí, že pokud jde o posudek PK MPSV ČR ze dne 20. 6. 2012, který je pokladem pro vydání nyníjšího rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí předchozího, jak soud uvedl, tento posudek Krajský soud v Brně zatím nepokládá za posudek přesvědčivý.

Je to jednak proto, že rozložení životních potřeb v posudku OSSZ a PK MPSV není zcela totožné, ale zejména z toho, že soud má za to, že posudková komise zatím řádně pro účastníky ani soud nevysvětlila, proč některé základní životní potřeby žalobkyně zvládá.

Dle § 9 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, pro uznání závislosti příslušné základní životní potřeby musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti **zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu**.

Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Soud zde zdůrazňuje, že každá životní potřeba, aby byla uznána za zvládanou, musí být zvládána v přijatelném standardu a v každé ze svých jednotlivých položek.

Pokud jde o mobilitu, z neurologického vyšetření MUDr. H. z 3. 5. 2011 vyplývá, že u posuzované *je nutná asistence při sociální chůzi – na nerovném terénu, pády, nezvládá poskoky – ani sounož, neodlepí se, jemná motorika velmi neobratná, nepřesně cílí, neobratnost. Dále je v tomto vyšetření uvedeno, že má velmi pomalé psychomotorické tempo, řeč pomalá, setřelá, komunikace omezena, mluví velmi málo, jednoslovně. Velmi pomalé psychomotorické tempo i řeč - jednoduchá, sakadovaná, dyslálie, dysfázie, poruchy rovnováhy, poruchy jemné motoriky.*

Ze zprávy z psychoterapie Mgr. K. z 8. 12. 2011 vyplývá mimo jiné, že *orientace časem i prostorem je problematická. Snížená schopnost porozumění a přizpůsobení se, viditelné potíže má posuzovaná v oblasti jemné i hrubé motoriky, v chůzi méně jistá, padá.*

V posudku PK MPSV ČR je citováno i sociální šetření provedené MěÚ Prostějov 18. 11. 2011.

K provedenému sociálnímu šetření soud uvádí, že dle názoru soudu toto nelze považovat za šetření objektivní, neboť ze zápisu ze sociálního šetření se soudu jevílo, že sociální šetření bylo prováděno sociálním pracovníkem pouze tak, že se vyptal posuzované a její matky, která u šetření byla přítomna, na zvládání či nezvládání jednotlivých úkonů, aniž by zvládání či nezvládání jednotlivých úkonů sám sociální pracovník nějakým způsobem zjišťoval, takže soud má za to, že takovéto sociální šetření v podstatě nemůže mít žádnou vypovídací hodnotu pro Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociální věci, protože je zaznamenáno pouze to, co uvede posuzovaný či někdo z jeho domácnosti. Proto soud cílil u jednání dotaz na matku posuzované, a ta soudu potvrdila, že sociální šetření bylo provedeno pouze tím způsobem, že bylo zaznamenáno sociálním pracovníkem to, co ona nebo posuzovaná uvedly.

Jak soud již uvedl, takovéto sociální šetření v podstatě žádnou vypovídací hodnotu nemá.

Posudková komise však měla k dispozici také zprávy ze školy, kterou žalobkyně navštěvuje a z nich vyplynulo, a to ze zprávy třídní učitelky posuzované, mimo jiné, že uvedená dívka má často třes v rukou, někdy jí z rukou vypadne třeba příbor v jídelně. Problémy má při krájení masa a nošení nápojů. Dále ve sdělení třídní učitelky uvedeno, že se špatně orientuje v čase a prostoru, sama by nikam nedošla, ztratila by se. Nepozná, kolik je hodin. Má panický strach ze psů. Při vycházkách potřebuje oporu. Kvůli logopedické vadě je dívka často špatně rozumět. Může se stát, že cizí člověk jí pořádně neporozumí. Objevuje se u ní občasné slinění. V důsledku popsaných zdravotních potíží je velmi nesamostatná a potřebuje trvalý dohled a pomoc.

Soud uvádí, že tuto zprávu napsala a podepsala její třídní učitelka 27. 10. 2014, tedy učitelka, která je s žalobkyní každodenně ve styku.

Krajský soud v Brně zde uvádí, že hodnocení zvládání či nezvládání základních životních potřeb ze strany žalobkyně, a to v oblasti mobilita, orientace, komunikace, a stravování ze strany PK MPSV zatím pro soud není přesvědčivé, neboť má za to, že zejména z neurologického vyšetření provedené MUDr. J. H. 3. 5. 2011, provedené ve FN Olomouc nevyplývá, že by uvedené 4 úkony zvládala žalobkyně v přijatelném standardu, neboť rozhodně má soud zatím za to, že v přijatelném standardu nezvládá chůzi po nerovném terénu, což vyplývá také ze sociálního šetření (tomu však soud nepřikládá vážnou váhu), ale vyplývá to i ze zprávy třídní učitelky žalobkyně, která je s ní v denním kontaktu. Stejně tak soud má za to, že v přijatelném standardu nezvládá posuzovaná komunikaci, orientaci a stravování, což vyplývá rovněž ze zprávy MUDr. H. z 3. 5. 2011, ze sociálního šetření i zprávy školy, tedy třídní učitelky.

Za této situace soud dospěl k závěru, že zatím nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tak jak má na mysli ust. § 3 správního řádu.

Řízení je tedy třeba doplnit, a to zejména o nové sociální šetření, a to právě z důvodu, že sociální šetření, které bylo ve věci provedeno, v podstatě je pouze záznamem o tom, co sociálním pracovníkům sdělila žalobkyně či její zákonná zástupkyně, matka.

Na základě provedení nového sociálního šetření by měl být posudek PK MPSV ČR doplněn, tedy vypracován doplňující posudek, kde by se posudková komise podrobně vyjádřila ke zvládání či nezvládání uvedených 4 úkonů, to znamená mobilita, orientace, komunikace a stravování.

Teprve na základě takto doplněného dokazování bude možno ve věci znovu rozhodnout.

Soud proto zrušil rozhodnutí žalovaného a věc vrací tomuto orgánu k dalšímu řízení, se závazným právním názorem, který nyní uvedl.

Pokud jde o rozhodnutí ohledně nákladů řízení, výrok je odůvodněn úst. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měla úspěch žalobkyně, náleží jí tedy náhrada nákladů řízení, kterou má povinnost zaplatit žalovaný k rukám právní zástupkyně žalobkyně, přičemž se jedná o náklady právního zastoupení za 5 úkonů právní pomoci dle vyhl. č. 177/1996 Sb., a to jeden úkon po 1.000 Kč, kdy se jedná o přípravu a převzetí věci, sepsí žaloby, replika na vyjádření žalovaného ze dne 12. 2. 2015 a účast u dvou soudních jednání. Dále pak 5x režijní paušál po 300 Kč dle stejné vyhlášky, náhrada za promeškaný čas v souvislosti s účastí právní zástupkyně žalobkyně u dvou soudních jednání u Krajského soudu v Brně, celkem 10 půl hodin, když zástupkyně žalobkyně k jednání dojížděla ze sídla advokátní kanceláře v Prostějově (jedna půlhodina - 100 Kč) a jízdné ke dvěma soudním jednáním, které zástupkyně žalobkyně vyúčtovala dle platné vyhlášky, 2x 780 Kč. Jedná se celkem o částku 9.060 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. června 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně